

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: Bag Burets Tremmer

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: 1947

Emne: Program, partiprogram, partiprogrammer

Opstilling: DA-småtryk. Politik 4

Kommentar: Tale af Folketingsmand Viggo Starcke ved Tillægsbevillingsloven d. 30.-5. 47.

Relateret:

Relateret:

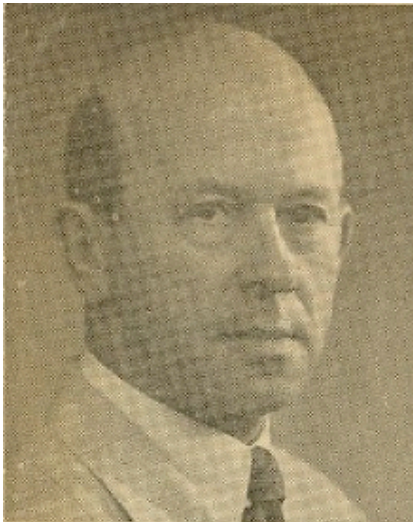
Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

[Bag Burets Tremmer](#) 3

[Bag Burets Tremmer](#) 4

[Bag Burets Tremmer](#) 5

[Bag Burets Tremmer](#) 6

ret 1947

Bag Burets Tremmer

Tale af Folketingsmand Viggo Starcke ved Tillægsbevillingsloven d. 30.-5. 47.

Folkestyrets Fejl.

Hist og her mærker man, at Folk ikke er helt tilfredse med, som det gaar. Man er endog saa begyndt igen at kritisere Folkestyret.

Jeg tror, det vil være klogt af Demokratiet at se sine egne Fejl i Øjnene. Særlig skal man lægge Mærke til ét Faktum, nemlig dette, at Diktaturet sidrig vilde have haft en Chance, hvis det saakaldte Demokrati i den Form, vi kender det, havde været tilfredstillende for Hovedparten af Menneskene. Det var de Fejl, der klæbte ved vort Demokrati, som muliggjorde Diktaturets Frosntormen, og hvis disse Fejl stadig bestaar, løber vi den Risiko, at det kan ske igen.

Det færlige, som ligger i den nuværende Form for Demokrati, er dette, at der let kommer mindre Frihed til at tale, til at tænke, til at diskutere, fordi den offentlige Mening straffer dem, der har andre Anskuelser end dem, der er tilvante, dem, som tittaler Massen og behersker Pressen. Der ligger en Fare i dette, at Magten indenfor Demokratiet efterhaanden synes at ville samles i en ganske lille Gruppens Haand og det, man mest man frygte er, Demokratiet efterhaanden skaber regulærende Formynderskab af faderlig og landsfæderlig Karakter. Det er i og for sig ikke Uro, Anarki, som er det, man mest man frygte, men Skubelsen af Statadespoti, af Organisationsmagt, af Administrationens Overmagt.

Fingrene af Fadet!

Saa vidt jeg kan se, er der kun et eneste Parti, der i Dag tør staa frem og sige: Vi kender Vejen ud af dette her. Kun et eneste Parti tør staa frem og prædike Frihandlens Evgangellium, vise de fattige, at Livet dog er skønt og rigt og sige til dem: Se Jorden og Naturens Rigdomme er jeres retmæssige Arvepart. Tag den gennem Grundskyld! Vi tør sige, at de politiske Friheder er udhulede, hvis ikke man giver dem et Indhold af økonomisk Frihed

og saa. Derfor siger vi: Gør Handelen fri, gør Erhvervslivet frit! Og vi tør sige, at vi kan genskabe det stærke, sunde Demokrati, ved at lade Staten samle sin Kraft ene om at haandhave Retfærdigheden, saa den ikke skal sprede sin Opmærksomhed og forplumre Tilværelsen for os alle ved at blande sig i Erhvervslivets mindste Anliggender, i alt det, som Menneskene meget bedre kan ordne selv i Frihed. Derfor tilræber vi Statsmagten, Regeringen, Embedsmændene, Administrationen og Særinteresserne et dundrende: Fingrene af Fadet!

Rjendomsret og Arbejde.

Der er fra de forskellige politiske Ordføreres Side talt om Arbejdet, om at Meningen med Arbejdet skulde være Produktion, og Meningen med Produktionen skulde være at genbrøse Danmarks Økonomi og Leveføde, og det er jo for saa vidt rigtigt, selv om det fra forskellig Side blev sagt, at det vilde ske under Blod, Sved og Taarer. Vi hævder, at der kommer først Menning i dette, hvis Resultatet af Arbejdet, Produktionens Resultat, tilfalder dem, der gør Arbejdet. Vi mener, man har Ret til Udbyttet af sit Arbejde. Det gælder baade Bonden og Arbejderen, men hvorfor skal Finansministeren og Staten have Lov til at tage det? Det udgraver Demokratiet.

Skatterne tar det hele.

Hans Hedtoft nævnte, at Investeringen var gaaet ned fra 12 pct. til ca. 5 pct., at det var ønskeligt at faa den op mod 20 pct. Det tror vi kun er muligt, hvis man kan genskabe Arbejdspladsen og genskabe Folks Tillid til, at de faar Udbyttet af deres Arbejde. Man kunde f. Eks. overveje — og jeg vil bede Hans Hedtoft overveje, hvortledes man kunde tænke sig at stille sig til en Forøgelse af Produktionen gennem længere Arbejdstid, hvis man lod den følge af Skattefrihed. Det vilde afgjort indvirke paa Byggeriet og paa mange Brancher. I Øjeblikket holder Folk sig tilbage fra meget Arbejde, som de egentlig havde Lyst til at udføre, fordi de resonnerer: Vi faar jo ikke noget ud af det alligevel, Staten tager det, Skatterne tager det.

Det første og det vigtigste bliver at komme de Kræfter til Live, som skaber sig Indtægter og fyrstelige Formuer gennem Særrettligheden. Monopolerne skal ned, Skatterne skal ned, og Arbejdets Ret skal frem.

Pressen og Partierne.

Der er mange, der har haft saa ondt baade af Dagbladene og af Avislæserne, fordi vi har Typografstrøjkene, men bortset fra den Lammelse, som Kunstnerne og de videnskabelige Publikationer lider under, er det trivselst, om Typografstrøjkene gør større Skade, selv om den i visse Retninger er farlig. Det farlige ligger deri, at man risikerer under Typografstrøjkene, at Folk begynder at tænke selv, og det er det værste, der kan ske, set fra de gamle Partiers Synspunkt. Det er derfor forestaaeligt, at de Partier, der stærkest gaar ind for Statens Overmagt og fæderlige Formynderskab, ikke har turdet løbe den Risiko at lade deres velorganiserede Vælgermasser være uden Aviser.

Og dog er det foruventet, for der er stor Uro og Oprub inden for Arbejderklassen. Man kan se, at der er Utilfredshed med Socialdemokratiet, ellers vilde Kommunisterne aldrig have faaet den Vækst, de fik ved Folketingsvalget. Og man kan se, at der er Utilfredshed med Kommunisterne, ellers vilde de aldrig have faaet den Tilbagegang, de fik ved Landstingsvalget. Man svinger frem og tilbage og spejder efter en Vej frem, som ikke anvises fra noget af disse to Partiers Side.

Men Pressen betyder jo ikke saa meget. Man saa det under Landstingsvalget, hvor Retsforbundet, uden at det har nogen som helst Dagspresse, havde en opsigtsvækkende Fremgang. Vi 7-dobbede Antallet af Valgmand, fra 4 til 28. Vi var det eneste Parti, der havde flere Stemmer ved Landstingsvalget end ved det tilsvarende Folketingsvalg til Trods for, at Vælgerkorpsen er mindre talrig, og vi væsentligt har vor Tilslutning fra de unge. Derfor har vi i Dag Grund til at sige: Vi har vundet et Slag — der er Tid til at vinde et nyt!

Nu er der det ved Pressen, at det er ikke Journalisterne, der er noget i

Vejen mod, de er som Regel all right, men de har deres Direktiver fra Redaktionerne, og disse har den Igen fra Bladene og Aktionerne samt fra de Kapital- og Klasseinteresser, der som Regel står bagved.

Noget ligger vel ogsaa deri, at mange Læsere kun har Lyset til at læse deres egne forudfattede Meninger og indgroede Fordomme. Men Fordomme fordommer. Væner koster intet Bæver. Derfor kan man se dette, at Partier, i hvis Programmer der ikke er noget Tyggemød, for en Tid kan holde det gående paa Vane. Man ser det til Dels med Dansk Samling og med Begejringpartiet. Disse to Partier er i denne Retning til Alen et stykke. Venstre holdes væsentlig sammen af Vane og Tradition. Statsministeren har ingen økonomisk eller demokratisk Politik. Den Lovgivning, vi har faaet præsteret i det sidste Aars Tid, angaar gennemsnitlig kun Smaaarter, men til Gengæld Smaaarter i Massevis. Paa intet Punkt gaar der til Burets. Paa alle Punkter gaa der udenom.

Kejserens nye Klæder.

Jeg nævner Ingen Mistanke om, at Statsministeren har Tæcker om at blive Fører eller Kejser, selv om han i nogle Øjne omtrent staar som en sande. Men man behøver ikke at være Kejser, selv om ethvert Barn kan se, at man ikke har noget paa.

Venstre har ingen aandelig Energi mere, ingen Frihedselje. Det rusker ikke i Burets Tremmer, men sætter stadig flere Stænger i. Det varetager ikke omgængelig Landbrugets Interesser, men holder Haanden over den Jordpekulation og den Pansættelsespolitik, som er det arbejdende og produktive Landbrugs værste Fjende. Vi ser det gennem Begejringens Jordpolitik og Skattepolitik. Med begge Hænder sees der indirekte Skatter ud over den jævne Befolkning. Man undergæver Landbrugets Rentabilitet og Konkurrenceevne gennem dette, at man stadig giver Lov til at nedsætte Rentabiliteten og Konkurrenceevnen ved Pansættelsespolitikken, medens Regeringen fornøjet holder sine ryttende Hænder tilbage fra at være ved den graadige Jordpekulation, der udenforer vor Økonomi.

Tolden og Tidene.

Det eneste lille Lysspunkt, der findes i Venstres handelspolitiske Historie, er Toldloven af 1908. Den betød i visse Retninger et utvivlsomt Fremstredt, men i mange Retninger et altfor lille Fremstredt og i enkelte Retninger et Tilbagestredt, fordi ogsaa dengang viste det sig, at Privatinteresser havde Indflydelse paa Fastættelsen af Tollsatsene. Tolden blev nedsat paa mange Artikler, men den blev forhøjet for to Artiklers Vedkommende, Tekstil og Glas, og hvis Fremstilling og Parakende Landstingsmand dengang var stærkt økonomisk interesseret.

Social-Demokratiet og Forbrugerne.

De indirekte Skatter steg i Perioden 1914-28 her i Danmark fra 55 Mill. Kr. til 215 Mill. Kr. Og saa tog Social-Demokratiet fat. Ved Aarhundredskiftet, i 1901, trængte de organiserede Arbejdere første Gang frem for Offentligheden med deres Program, i hvilket det kort og godt hed: »Man maa sætte sig enhver indirekte Skat, enten den er af finansiel eller protektionistisk Art. De bestaaende Toldskatter ophæves hurtigst muligt, for Beskyttelses-toldens Vedkommende dog saaledes, at denne efterhaanden ned sættes under Hensyntagen til hver enkelt Industris Forhold. Og dette Socialdemokratiske Toldprogram vedtoges altsaa paa de suveræne Fagforeningers Toldmøde i 1906.

Saa klart, saa smukt stod dengang det Parti, der siden har været med til at trykke Arbejderstanden i Kne under de vareforlyrende indirekte Skatters knugende Byrde.

Og hvad de Radikales Frihandelsprincipper er værd, kan bedst maales ved deres Rigsdagsforsamlinger. Der staar dengang, som det hedder i en af Frihandelsklubens Publikationer, »det betydningsfulde og færdige for Handelsstanden, for Landbruget og for Forbrugerne i Almindelighed, at Protektionismen fik Hold paa den nye socialdemokratiske-radikale Regering, og nu fulgte i rask Træv en yderligere Skærpelse af Tektittolden. — sammenkoblet med Valutaforsamlingerne i 1901, samt Toldforhøjelser paa Galanterivarer, Automobilmønstre, Parfumer, Ebler og Pæser. Men Kronen paa Værket blev det store Instrumentum malorum, Bransens' Toldlov af 15. Oktober 1902, den mest protektionistiske og reaktionære Toldlov, der har set Lyset her i Landet —«. Dette blev dog udalt, inden Landet endnu havde Kendskab til den nuværende Finansministers Forslag.

Resuméet af denne Periode var dette, at Arbejdernes Reklamationer i 1900'erne faldt med 1/10, under en socialdemokratisk Regering, og væsentlig som Folge af, at der var slægt ind paa en Politik, som fordyrede Værdien for den jævne, forbrugende Befolkning til Fordel for nogle få Industriherre.

De Radikales Frihandel.

Ser man efter i Programmet for det Parti, som samarbejdede med Socialdemokraterne dengang. Det radikale Venstre, deres Sønderborg-Program for 1928, finder man forlokkende Toner; der staar:

»Ved Toldlovgivningen illustreres fuld Virkeliggørelse af Frihandelsprincipper, idet Beskyttelsestolden ned sættes gradvis, saaledes, at den i Løbet af et kortere Aaremaal helt bortfalder, og Finanskatter og indenlandske Vareafgifter ophæves, i første Række saadanne, som rammer almindelige Livsforænderere. Det er jo et klart og smukt Program, men prøv at bløde

efter i Rigsdagstidende og se, hvad der kan ud Gerat. Naar Hr. Bertel Dahlgaard i Dag siger, at Det radikale Venstre aldrig vilde gaa med til en Politik, som var imod Husmandenes Interesser, saa glæder det mig, hvis det gælder for Fremtiden, men Kendsgerningen beviser, at det gjaldt ikke i Fortiden. De stærke Ønsker, som de danske Husmænd har haft, gælder ikke

naar Præfaldet til sin Tid sætter ind. Ja, det er givet, man des vigtigste er det for os, saa hurtigt som muligt at indkredsne Administrationen, at faa alle disse Tusinder af dygtige Mennesker, som sidder derinde i Embedsmændskontorerne, ud i Produktionslivet, saa de kan skabe noget i Stedet for at sidde og fyfte om paa det, som vi andre skaber.

Om Retsforbundets I

Retsforbundets Maal er at indføre Retsstaten, det vil sige en hæderlig Stat, hvor ogsaa i Lovgivningen følger samme Moral, som ærerendes Mand og Mand imellem.

ENHVER SIT.

Denne Moral kan kort udtrykkes ved Ordene: Enhver sit. Det er Mindstefordringen til Mennesker, der vil leve i et Samfund med andre.

Leven om Enhver sit ærerendes overalt i Verden mellem Borgeme indbyrdes. Den er i de ti Bod udtrykt ved: Du maa ikke stjæle, og du maa ikke sige falsk Vidnesbyrd. De enkelte Menneske har efter denne Lov ikke Ret til at tage et andet Menneskes rettmæssige Ejendoms.

Man faar lige saa lidt lønnet Ret, naar man optræder som et Material. Det er derfor uretferdigt, naar Rigsdagen gennem Skatter paa Arbejde og Forbrug tager fra den ene Borger og gennem Tilskudsordninger giver til den anden. Det enkelte Menneske bør have det fulde Udbytte af sit Arbejde og Ret til at bruge Udbyttet, som han ønsker.

BEGRENSNING AF STATENS OPGAVER.

Statsopgaverne har indskrænket til kun at omfatte de Opgaver, som det er naturligt at være indledt om, bl. a. Udenrigspolitik, Retsvæsen, Sundhedsvæsen og Sikring af Samfundet.

Mange af de Opgaver, som Samfundet nu tvinger alle Borgere til at være med til, kan løses som frivillige Fællesopgaver eller overlades til det private Initiativ.

Statens Støtte til kulturelle Opgaver rammer en Fare for Ensretning og modvirker Vædet i det aandelige Liv.

GRUNDSKYLD.

Udgifterne til Samfundets opgaver bør dækkes af Samfundets rettmæssige Indtægt, Grundskylden.

Vor Moral hviler paa den Antagelse, at alle, der findes til Verden, har Ret til Livet. Men for at den enkelte skal kunne leve, maa han have et Sted at være og Mulighed for at bruge sine Evner, ellers vil han i Virkeligheden kun blive Slave for andre. Naar man ærerendes Menneskers lige Ret til Livet, maa man ogsaa ærerendes alle lige Ret til Naturen og dens Rigdomme.

Denne LigeRet indføres nemmest i Samfundet gennem Grundskylden, som er Renten af de natur- og samfundsskabte Værdier. Den betales til Stat og Kommune af den enkelte Borger som Gødgørelse for den Del af Danmarks Jord, som han staar over til eget Brug og Gavn udalukket andre fra. Ved Genomsørelsen tages det fornødne Hensyn til Skadshaverens Gæld, Samfundets Rikvæts Bankrøttelse paa Arbejde, Omvæbning og Forbrug.

FRI HANDEL.

Ved Indførelse af fuld Grundskyld er Grundlaget lagt for retfærdige Samfundshold, som dog ikke kun søres faldt ud uden Ophævelse af den saakaldte Pluralisme, der ved monopoldomende Folkeshedstidse, Valutarestriktioner og andre Midler giver Skarfbredte til enkelte Erhverv paa Alles Bekostning, og medfører et voksende Kontorstyr.

Ogsaa i en Tid som denne er Frihandel den eneste mulige Løsning af Landets Gælds- og Valutaproblemer, idet den frie Værditvæbning mellem Løstene er det nødvendige Grundlag for en rigtig, d. v. s. naturlig og retfærdig Prædmonse og for en øget Produktion.

Konservativ Politik.

Den konservative Ordfører Aksel Møller bekræftede det Indtryk, man altid har haft, at hans Parti ønsker at føre en national Politik. Samtidig fik vi Igen at vide, at de Konservative vil kæmpe for den private Ejendomsret.

Det er mærkeligt, at de Konservative aldrig finder paa at faa en Sammenknytning i Stand mellem disse to Hovedelementer i deres Politik, det nationale og den private Ejendomsret. Idet det dog var rimeligt at spørge: Hvad Indhold har det nationale, hvis Folket ikke har den nationale, og hvad er naturligt, end at det danske Folk har Ejendomsret til det danske Fædreland? Jeg vil gerne rette dette Spørgsmaal til Hr. Aksel Møller: Hvis ikke det er det danske Folk, som skal eje det danske Fædreland, hvem mener

saa noget Jordlove og Grundstignings-skyld, men Frihandel, Skattefrihed og Grundskyld, og det er en ganske anderledes massiv Reform end Grundstigningskyld.

Tillid.

Bertel Dahlgaard udtalte, at der mangler Tillid. Ja, det gør der somme-tider, men der er een Ting, der mangler endnu mere, og det er Selvtillid hos Befolkningen. Den gamle Tillid, som vore Forældre og vore Bedstefædre havde til, at de var i Stand til at klare deres egne Sager, har vi nu ligesom luget ud af den danske Befolkning; vi er vænnet til, at Staten, Politikerne og Embedsmændene skal sørge for det altsammen.

Hr. Bertel Dahlgaard sagde, at der var Fare for den danske Økonomi.

han saa det er, der skal øje det?
Lad dog de værdifulde Kræfter, som findes i det konservative Parti, vaagne op og realisere en national Politik, der gaar ud paa dette, at det danske Folk igen gøres til Ejere af sit Fædrelands Jord.

Politisk Dyrtd.

Gennem en haardhændet og protek-

Finansaar, — og det fremgaar heraf, at der i indirekte Skatter i alt er udredet et Beløb paa 1,150 Mill. Kr. mod 643 Mill. Kr. Aaret forud. Det vil sige, at disse Skatter er støget med næsten 600 Mill. Kr. i Løbet af et Aare.

Med søvngængeragtig Uopavsigtelighed gaar Finansministeren videre, — uden Sentimentalitet, uden Barmhjertighed.

Vi savner en Holberg.

Den 18. Maj foretog han her i Tinget som Led i en større Samling andre indirekte Skatter et Forslag om en Forhøjelse paa ikke mindre end 100 pCt. paa en lang Række af vore Toldsaatser, der tilsammen omfatter Tusinder af Varer. Undtaget er ganske vist en Gruppe vigtige Varer samt de Toldsaatser, der beklageligvis ikke kunde forhøjes som Følge af vore Forpligtelser over for andre Stater, — ellers havde de vel ogsaa faaet et Stød paa 100 pCt., eller som Jasper siger i »Jacob von Thyboe: »Ach, Herren maan nok sætte et Nul til.

Forøvrigt er det at beklage, at vi ikke har en Holberg for Tiden til at tage sig af Varedirektoratet, Frikontrollen og Regeringen — det var ellers godt Stof.

Om Finansministerens Forslag foretoges paa et Tidspunkt, hvor der i Genside føres internationale Forhandlinger om Toldnedsættelser, for hvilke United States gaar i Spidsen. Det høje Udenrigsministerium har nedsat et Embedsmandsudvalg med Repræsentanter fra Hovederhvervsorganisationerne til Undersøgelse af dette Spørgsmaal, og af de Referater, der foreligger, fremgaar det, at endnu i Marts Maaned i Aar maas man en saadan 4-jaars-Færing af Toldsaatserne for hverken at være mulig eller paakrævet.

Der er derfor Grund til at spørge: Stod Vestres Rigsdagsmand og Regeringen bag ved Finansministerens Forslag om de 100 pCts Forhøjelse, eller var det kun Embedsmændene, der stod bagved?

Der har rejst sig en meget stærk Modstand imod dette Forslag, og det ventes ikke, at det kommer til at se Lyset i færdig Stand. Hvorvidt det vil drage parlamentariske Konsekvenser med sig for den højterende Finansminister, er det endnu for tidligt at domme om. Jeg vil imidlertid gerne henlede Forbrugernes og Vælgernes Opmærksomhed paa det Forhold, at der her, paa et Tidspunkt, hvor der føres internationale Forhandlinger om Toldnedsættelser, er blevet gjort Forsøg paa at løkke Danmark ind i en Forhøjelse paa 100 pCt. paa Flertallet af vore Toldsaatser.

Vestres Frihandel.

Man mindes utvivlsomt det gamle Ord, der engang stod i Vestres Program: »I Overensstemmelse med Vestres Frihandelskrav bør en Nedsættelse af Beskyttelsestolden finde Sted under billig Hensyntagen til bestaaen-

de Erhverve. Ak ja, det var dengang! Nu fortsætter Varedirektoratet uinddret sin sølsøggende Virksomhed, og Handelen er, som »Jyllandsposten« angde den 17. Maj, »i Lommen paa Varedirektoratets.

Angsten for Embedsmændene.

»Jyllandsposten« beretter om en Importør, der havde Tilbud paa saa eftertragtede Varer som Lagsærrød, Skjortellæser, Flonel og Bomulskjolestof fra Belgien; Manden havde i alt sikret sig for 1 Mill. Kr. Han fik omsider bevilliget: 16.000 Kr.!

Denne Importør udtalte til »Jyllandsposten«:

»Jeg aner bogstavelig talt ikke, hvad jeg skal stille op med den Bevilling — men hvis De skriver noget, maas De ikke nævne mit Navn. De kan tage det for Følgelse, hvis De vil. Selv vil jeg betragte det som et Udslag af Selvopholdelsesdrift. Både jeg og Hundreder af andre Importører i de forskellige Brancher er i Lommen paa Varedirektoratet. Man kan lade os leve eller droppe os efter Førgodtbefindende, eller i hvert Fald efter et System, som jeg ikke ønsker at følge med i.

Jeg skal ikke ribbe op i de Affærer, der fornylig dukkede op i Varedirektoratet; den Slags Ting kan forskomme i alle Brancher, men jeg vil gerne endnu en Gang sige: Det System, vi er inde i, er færligt. Jeg kan i saa Hensæende nævne, hvad Bladet »Husejeren« siger den 19. Maj: »Angsten for Embedsmændene er voksende; det omtaler de erhvervsdrivendes Klager til Bladene, og Bladet nævner, at disse Klager som Regel er bilagt følgende Ben: »Rob endelig ikke mit Firmanavn. Det vil skele mig alvorligt fremovers.

Det er ubehageligt, at der skal hvile en saadan Trusel over Erhvervslivet. Den Mand, der udtalte sig til »Jyllandsposten«, maatte for at redde sin Anseelse hos sin Lovmand i Belgien, rejse til Norge for at sælge de Varer der, som danske Forbrugere og Husmødre med Glæde vil have taget imod.

Vi gør os selv til Grin i Udflandet.

Jeg talte for nylig med en af Landets største erhvervsdrivende, der lige havde været Europa rundt. Han sagde: »Jeg er holdt op med at kalde mig Dansker derude; jeg kalder mig Skandinaver nu, for naar Folk her, jeg er Dansker, saa griner de ad mig og siger: I har jo det, som hele Verden trænger til og er villige til at betale Tepperiser for, nemlig Mad, og saa sælger I det under Produktionspræmie Faktum er, at Danmark har Varer, som de andre gerne vil have, og andre har Varer, som de gerne vil af med, og som vi gerne vil have.

De forspildte Chancers Land.

Handelens Folk vil lettere kunne finde Vej frem end Staien.

Hvis Folk anede, hvad Varedirektoratet koster os alene i forspildte Chancer, saa vilde både Varedirektoratet og den høje Regering hurtigt blive

Program

Reisterhønden staar derfor sammen med indsigtfulde og modige Folk i andre Lande om at arbejde for fuld Frihandel indfor straks.

MENNESKETS FRIHED.

Ved Indførelse af fuld Grundskyld, fri Handel og Afgrænsning af Statsopgavernes Omraade fastsættes den materielle Grænse for Samfundets — Flertallets — Ret overfor den enkelte, og herved skabes Grundlaget for Menneskets Frihed.

At skabe dette Grundlag er en politisk Opgave.

Inden for den Grænse, som sikrer andre det samme, har den enkelte deretter Mulighed for, men ogsaa Ansvar for den fulde Udnyttelse af alle sine Evner i Arbejdet frem mod en rigere Tilværelse.

Den tvungne Værnpligt er i Strid med Individets Frihed. Hvis Folkebefolkningen mener, at Landet bør have et Forsvar, maas Militærtjeneste ligesom Polititjeneste være frivillig.

FRI VALORET.

Alle Medborgeres lige Ret til Samarbejde om Løsningen af politiske Opgaver i Rigsdag og kommunale Raad bør sikres gennem en Valglov, der i saa høj Grad som praktisk muligt giver Valgernes Ret til direkte at faa størst mulig Indflydelse paa, hvem der skal repræsentere dem i Rigsdag og kommunale Raad, i Stedet for som nu at lade Partibestyrerne afgøre, hvilke Personer, der kan vælges.

Nærmere Oplysninger om Revisorhåndens Idéer og Arbejde faas ved Henvendelse til Landesekretæren, Helge Madson, Højbovej 10, København, Valby, Telf. Valby 7332, eller fra den lokale Kred.

tionistisk Administration er det i Andre eller Valutakontorets Oprettelse gennem et Bærg af direkte og indirekte Skatter, gennem Møtforringelse lykkedes at skabe en politisk Dyrtd i Danmark med de Følger, at Forretningstilværet stagnerede, at Foretagssammenhæng gik i Staa, at Byggeriet gik i Baghaas, at Priserne gik i Vejret, og at Valutacentralen berøvede Danmark en Fjerdedel af dens Andel i den internationale Handel. Saa kom Krigen og Tyskerne, og derefter kom Freden og Venstregeringen. Og saa ser man den samme Udvikling fortsat i stigende Tempo.

I Arbejdsmændenes Fagblad for 1. Maj i Aar staar der følgende:

»For kort Tid siden har Tolddepartementet bragt en Oversigt over Forbrugsafgifterne i det lige afsluttede

fejlet til Side, og Hedtoft vilde aldrig faa en Chance for at komme til. Men paa Grund af den okkulte Terror, som »Jyllandsposten« omtaler, er det kun faa, der tør lægge Navn til de Mønstre af Eksempler, som man læser, og det inden for alle Brancher. Men Resultatet kan man stort set aflæse i de tomme Butikker, og i de helt desorienterede Priser. Folk aner snart siden, hvad Tingene koster, aner ikke, om man skal give 24 Kr. for et Par Sko eller 84 Kr. eller 124 Kr.

Det er vigtigt at faa Byggeriet i Gang, men Varedirektoratet gør det vanskeligt for os at faa Murerskeer. Men det gaar jo ogsaa godt med at mere med de bare Hænder, — det er bare med at tage fat!

Saksø er næsten ikke til at opdrive. Et Tilbud paa Saksø fra Italien blev der smølet med saa længe, at da det endelig kom, var Saksø steget 80 % i Pris.

Kuglelejer bruges til næsten alle Maskiner. Et Tilbud fra Schweiz blev forskinket saa længe, at Priserne var steget 100 %, da det efter langvarige Forhandlinger lykkedes at faa Bevilgningen. Det samme skete med Majs: 100 %. Det samme skete med Kakso: 100 %. Det vil sige, at Folk kan faar Halvdelen af de Varer, de kunde faa for de samme Penge.

Hvis Regeringen selv vilde give sig til at se efter, hvad de Varer, som blev indkøbt for Valutakreditten, vilde koste i Dag, nemlig 50 pCt. eller 100 pCt. mere, saa vilde Hans Hedtofts kongestionerede Agitation ikke gøre saa stærkt Indtryk paa Regeringen, at det kunde skræmme den fra Vid og Sans. Lad dog være med at være saa bangs for Hedtoft — han gør ikke noget!

Tolden og Særinteresserne.

Jeg vil gerne understrege, at Ansvarret for hele den Udvikling, som vort Demokrati og vor Produktion er kommet ind i, ligger her hos Politikerne og ikke hos Embedsmændene. Men vi maa gøre os klart, at Systemet er farligt, fordi det aabner Adgang til Paavirkninger fra Særinteressernes Side over for Toldsaetternes Anvendelse, Toldpositionernes Fortolkning og Varedirektoratets Administration. Luk Øjnene op i Tide, inden det er for sent! Alene de Eksempler, jeg her i Dag har fremdraget, burde kunne vække Vælgerbefolkningen. Den Værdi, som Danmark har i sin dygtige og hæderlige Embedestand, kan vi ikke taale at faa balanceret.

Restriktionerne og Sydslesvig.

En friskindet Handelspolitik vil ogsaa have Betydning i det sydslesvigske Spørgsmaal. Den 19-2-47 stillede Danmarks Retsforbund en Dagsorden, der gik ud paa, at Vælgerne burde høres om deres Mening om Regeringens Løfter for Folketingsvalget om Restriktionernes Afvikling, Løfter som Regeringen ikke har holdt. Men da vi mente, at det sydslesvigske Spørgsmaal ikke var tjent med at blive kastet ud i en

Valgkamp som partipolitisk Spørgsmaal, foreslog vi, at dette blev forelagt Vælgerne for sig ved en Folkeafstemning. Det er derfor med Tilfredshed at vi ser, at Hr. Ole Bjørn Kraft nu, efter at han er blevet Partiformand, gaar ind for det samme. Det er en frugtbar Fremgangsline.

Jeg mener, at det sydslesvigske Spørgsmaal, særlig ved Flygtningenes Ophobning i denne Landsdel, er meget, meget farligt for Danmark. Det undrer maaske, at Socialdemokratiet og de Radikale ikke vil være med til at sikre Sydslesvigerne den samme Ret og Frihed til Selvbestemmelse, som vi ønsker for os selv. Jeg forstaar godt, at deres Standpunkt er dikteret af Ængstelse for at føre Danmark ind i en farlig Politik, men de maa være klar over, at de paatager sig et stort Ansvar over for Historien, fordi den passive Politik maaske vil vise sig at være den, der i det lange Løb udsætter Danmark for de største Farer. Lad det danske Folk selv faa Lov til at udtale sig. Lad Sydslesvigerne faa Lov til at udtale sig. Tror man paa Folkestyret, eller tror man kun paa Partistyrer?

Storpolitiske Chancer.

M. H. t. den udenrigspolitiske Situation vil jeg sige, at Danmark i Øjeblikket har anseende Chancer for at genvinde sin gamle Stilling som Nordeuropas Frihavn og Transit handelsplads. Det er jo saadan, at Danmarks største og farligste gamle Konkurrenter, Hamborg, Bremen, Kiel og Lübeck, er sat fuldstændigt ud at Spillet. Vi har tidligere haft en stor Del af den Hundel, som disse Byer i en vis Periode havde erobret, og nu foreligger der en verdenshistorisk Chance, som Ministeriet og Nationalbanken fuldstændig odelægger ved at sidde og syse med et smaataknaret, mærvortynet og trangbrystet System af handelspolitisk Fuggepilleri, der styrker Administrationens Magt og Despotisme og svekker Befolkningens Kraft, Selvstændighed og Selvhjælpehed.

Krigsrygt og Toldgrænser.

I Stedet for at komme med Forslag til 100 pCt. Forhøjelse af Toldsaetternes burde Regeringen give Tinget Besked om, hvilke Fremskridt der er gjort med Hensyn til at tiltræde den Overenskomst, som Holland, Belgien og Luxembourg har sluttet om at stryge Toldgrænserne Staterne imellem. Det vil jeg gerne bede Statsministeren om at give Tinget Oplysning om. Tiden trænger til en videre Udvikling af dette System, og Freden trænger dertil. Den stadige Tale om den store Risiko for en ny Krig har bragt Spørgsmaalet om Staternes absolutte Suverænitæt frem i Forgrunden, og vil Folkene ikke gaa Frihedens og Frihandels Vej og fjerne de Skranker, der nu sætter Nationerne op mod hinanden, hvor Toldkrigen forbereder de rigtige Krige, saa maa det overvejes at gaa den Vej, som Emery Reves taler og skriver om.

Det er Statsmagtens Despoti og Menneskerettighedernes Fortrøbling, som er baade Folkestyrets og Verdensfredens største Fare. I Grænsen mellem Statens organisatoriske Ret og Menneskets Ret ligger det store Problem.

Klare Grænser.

Vi har her trukket en klar Grænse op: Statens og Folkets Ret til Værdien af Fædrelandets Jord og Menneskets Ret til Arbejdsplads og det fulde Udbytte af sit eget Arbejde. Statsmagtens Begrænsning og Koncentration til Retsvern og naturlige Føllesopgaver — og Menneskets Frihed til at ordne Erhvervslivet efter det praktiske Livs Krav.

Vi vilde ønske, at alle de gode Mænd inden for Venstre og Det radikale Venstre, der er enige med os i, at Handelsens Friigørelse og Restriktionernes Ophævelse er en vigtig og paatængende Opgave, vilde være i Stand til at præge Regeringens Politik noget mere. Vi vilde ønske, at de vilde forstå, at Monopolernes Ophævelse er det første Skridt til at gøre denne Opgaves Løsning mulig.

Den private Skattebevillingsret.

Skattebevillingsretten i Folkets Haand er en af Folkestyrets Hovedhjørnestene, men dels maa selve Skatteudskrivningen hvile paa et retfærdigt Grundlag og ikke blot være Udtryk for Statens Magt til at tage, hvad der passer den, og dels maa den private Skattebevillingsret, som Monopolernes er Udtryk for, bringes til Ophør. Jordmonopolets og Kreditsystemets Ret til privat at beskætte det arbejdende Folk igennem Optrækningen af Jordrenten undergraver Folkestyret. Toldmonopolets og Protektionismens Ret til privat at beskætte Forbrugerne, Husmødrene, Hjemmene, Børnene, odelægger Demokratiet.

I Regeringens hidtidige Politik i dette Aar har der ikke været Tegns til, at den vil gøre noget for Folkets, for Handelsens, for Erhvervslivets Friigørelse. I Rigsdagens Virksomhed i det forløbne Aar har der kun været noget faa Lyspunkter. Desværre har den gamle Frihandelsmand Andreas Paschke Koedts Ord fuld Aktualitet i Dag. Jeg skal slutte med hans Ord, og jeg skal slutte mig til hans Ord:

»Vi takker rørt vor Rigsdag for Mødet, vi har naaet. Af Høje blev vi plyndret, af Venstre blev vi flaaet.

Vi klunker med de store og nikker til de smaa, — og klipper saa de mange til Fordel for de faaa.

Udgivet af Agitationscentralen
Skerkskovvej 93, Slagelse

1947-1948

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk